

I forvejen betaler skatteyderne 738 kr., hver eneste gang der er nogle, der sidder og overværer en forestilling på Det Kgl. Teater, og det er såmænd rigeligt. Men nej, det er ikke fint nok; der skal bruges 1½ mia. kr. på et nyt teater. Det står godt nok ikke i finansloven, men det er en af de ting, som de samme forligspartier er enige om skal ske i de kommende år.

Socialdemokratiets ordfører, hr. Jan Petersen, var i sit hovedindlæg inde på, at Socialdemokratiet foretager en fornuftig fordelingspolitik. Socialdemokratiet har nemlig det, som hr. Jan Petersen kaldte en ansvarlig social profil.

Det er ikke vores opfattelse. Tværtimod oplevede vi her for lidt siden, at hele tre socialdemokratiske ordførere var oppe at kæmpe med Enhedslistens hr. Frank Aaen om, hvorvidt Socialdemokratiet er sådan et godt socialistisk parti, og de pralede med, at vi i Danmark har en omfordeling, der er større end i noget andet land.

Den omfordeling er så sandelig ikke til fordel for de svageste i vort samfund. Skattetrykket er desværre ved at snige sig op over de 50 pct. igen. OECD's tal viser, at en almindelig dansk familie – far, mor og to børn – af deres samlede indkomst nu afleverer 65 pct. i skatter og afgifter.

Hvem er det, som det primært rammer? Det er altså familierne med den lille økonomi. For dem, der sidder og bader i millionerne – dem er der desværre ikke ret mange af i Danmark, men for de få, der gør det, betyder det jo ikke noget, at man går ind og forhøjer nogle afgifter, at man går ind og forhøjer nogle skatter, at man går ind og lægger ekstra afgifter på emballage, osv. Det betyder ikke noget for dem, men i den lille økonomi, hvor man i forvejen betaler 65 pct. af sin samlede indkomst i skatter og afgifter, kan hver eneste lille vedtagelse her i Folketinget så sandelig mærkes, og derfor er den sociale profil på den politik, som Socialdemokratiet fører, forkert.

Ude i kommunerne skal man prioritere. Hvis der er 12 pensionister, der stiller op og siger: Vi vil lære at danse mavedans, så har de et lovkrav på at få lov til det, og så skal kommunen stille penge og lokaler og hele molevitten til rådighed. Men hvis de samme 12 pensionister sidder hjemme i deres hjem og ikke kan få ordentlig hjemmehjælp, er der ingen penge til dem, desværre.

Det vidner om, at vores lovgivning har en social slagside. Det er vigtigere at kunne gå til

mavedans, end det er at kunne få hjemmehjælp. Det er sådan nogle ting, der er med til at gøre, at danskerne selvfølgelig bliver rasende over det, der foregår her i Folketinget.

Folk kan heller ikke forstå, at Folketinget kan bruge 6 år på at diskutere, hvordan man får moderniseret ministerpensionerne, mens det kun tager 6 dage at lave et kæmpeindhug i efterlønnen. Der kan Folketingets partier og medlemmer hurtigt blive enige, men når det gælder ministerpensioner, har vi de forenede partier, som tidligere har haft ministre, og som har nuværende ministre, og det vil de selvfølgelig ikke være med til, selv om der er brugt 6 år på debatten.

En af de ting, som undrer os i Fremskridtspartiet, er, at når vi så endelig får lagt tingene frem til vedtagelse og vi får partierne og medlemmerne til at stemme for nogle fornuftige afgørelser, er man meget hurtig til at løbe fra det.

Da Fremskridtspartiet den 25. juni i år, altså her i 1998, fremsatte et forslag til vedtagelse under afslutningsdebatten, var det et enigt Folketing, der stemte for, at kommunernes indsats med hensyn til at yde praktisk bistand til ældre i hjemmet skulle gøres bedre, om nødvendigt ved lovgivning. Det var det samlede Folketing, der vedtog, at når det gjaldt de nødvendige pladser til ældre, handicappede osv., skulle man sørge for, at der blev bedre vilkår.

Hvor blev det forslag af i finanslovforhandlingerne? Socialdemokratiets hr. Jan Petersen går på talerstolen og siger: Hvorfor tog Fremskridtspartiet ikke den vedtagelse med til finanslovforhandlingerne? Jamen vi forestillede os da ikke i vores vildeste fantasi, at noget, som et enigt Folketing havde vedtaget, skulle Fremskridtspartiet lige pludselig sidde og kæmpe for under finanslovforhandlingerne. Aldrig i livet. Der må da også være en forpligtelse både hos regeringen og så sandelig da også hos det store Socialdemokrati til, at det, som man selv har stemt for ganske få måneder tidligere, glemmer man ikke.

Eller er det sådan, at Fremskridtspartiet, hver gang Folketinget har vedtaget et eller andet, hele tiden skal komme og minde de ærede medlemmer om, hvad det er, de har stemt for, for ellers smider man det bare til side og er ligeglad med konsekvenserne af det?

Så er der diskussionen om en fornuftig fordelingspolitik, og her er det lidt underligt at opleve, at de forslag, som Fremskridtspartiet lægger for dagen, når det gælder forbedringer for